

SYLWETKI CZŁONKÓW HONOROWYCH KOMITETÓW
NAUKOWYCH WYDZIAŁU NAUK ROLNICZYCH I LEŚNYCH**Prof. dr Jerzy Korohoda**

Prof. dr Jerzy Korohoda urodził się w roku 1900 w Głodosach. Studia wyższe rolnicze odbywał na Wydziale Rolniczym UJ w Krakowie w latach 1925—1926 oraz na Wydziale Rolnym Politechniki w Podiebradach (Czechosłowacja) w latach 1927—1930, gdzie uzyskał dyplom inżyniera rolnictwa. Doktoryzował się w r. 1946 na Wydziale Rolniczym UMCS w Lublinie, następnie w roku 1950 habilitował się na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w roku 1954, zaś profesora zwyczajnego w 1960. Działalność profesora Korohody charakteryzuje się różnorodnością kierunków badawczych oraz obfitością tak praktycznych jak i naukowych osiągnięć. Wychował On liczne grono specjalistów z zakresu hodowli i uprawy roślin tak ogrodniczych jak i rolniczych. Pod jego kierunkiem uzyskało stopień naukowy 8 doktorów habilitowanych, 14 doktorów rolnictwa oraz 180 magistrów. Przyczynił się również w dużym stopniu do rozwoju kadry naukowej w Polsce będąc recenzentem 52 prac doktorskich, 24 rozpraw habilitacyjnych oraz przeprowadzając ocenę dorobku naukowego 52 pracowników naukowych w związku z nadaniem im tytułów naukowych profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego. Tego rodzaju działalność naukowo-wychowawcza dotyczyła wszystkich uczelni rolniczych w Polsce oraz Uniwersytetu Warszawskiego i Akademii Medycznej w Krakowie.

Działalność naukowa prof. Korohody została uwieczniona opublikowaniem przeszło 100 rozpraw naukowych dotyczących hodowli roślin oraz metod hodowli i uprawy różnych gatunków roślin. Jest autorem 10 książek, bierze udział w opracowaniu 15 rozdziałów w podręcznikach zbiorowych oraz w 7 opracowaniach monograficznych, 50 art. popularno-naukowych oraz 20 publikacji typu referatowego. W wielu wypadkach prof. Korohoda korzysta z dużego własnego dorobku i wiedzy praktycznej, którą popularyzuje. Dzięki temu cha-

rakterowi prac przyczyniły się one w dużym stopniu do rozwoju hodowli i nasiennictwa roślin ogrodniczych w Polsce. Szczególnie duże zasługi prof. Korohoda położył w dziedzinie hodowli roślin warzywnych i pastewnych. Pracując od roku 1934 do 1958 na stanowisku Naczelnego Hodowcy firmy Emil Freege w Krakowie a następnie po upaństwowieniu firmy ZNOS do chwili obecnej tworzy liczne odmiany roślin warzywnych. Również działalność prof. Korohody w IHAR w latach 1951—1954 na stanowisku Kierownika Działu Roślin Ogrodniczych, a następnie w latach 1955—1970 na stanowisku Kierownika Zakładu Roślin Pastewnych przyczynia się do wzbogacenia rolnictwa w cenne odmiany roślin uprawnych. Jest On autorem lub współautorem 30 odmian

oryginalnych oraz 30 odmian selekcyonowanych roślin warzywnych, pastewnych i przemysłowych.

Za trud i osiągnięcia prof. Korohoda otrzymał wiele wyróżnień i odznaczeń a między innymi: Medal X-lecia Polski Ludowej, Odznakę 1000-lecia Państwa Polskiego, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, Dyplom Uznania Ministra Rolnictwa za szczególne osiągnięcia w hodowli roślin, Złoty Medal Towarzystwa Ogrodniczego w Krakowie, Złotą Odznakę za zasługi dla Lubelszczyzny, Medal Nauka w Służbie Ludu, Złotą Odznakę WSR w Krakowie, nagrody indywidualne stopnia I i II Ministra Szkolnictwa Wyższego oraz nagrodę Wojewódzką WRN w Lublinie.

Prof. dr Marian Lityński

Prof. dr Marian Lityński pracuje w rolnictwie od 50 lat, kiedy to w roku 1922 rozpoczął wykłady w Głównej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego w Snopkowie k/Lwowa. Zatrudniony następnie od roku 1931 w szkolnictwie rolniczym, początkowo średnim później wyższym zdobywa dużą umiejętność dydaktyczną i organizacyjną. W latach trzydziestych pełni funkcję Dyrektora Zakładu Doświadczalnego Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego następnie uczy w Szkołach Rolniczych w Zaleszczykach, Czernichowie i Ursynowie, gdzie od roku 1938 jest Dyrektorem Średniej Szkoły Ogrodniczej.

W czasie okupacji pracuje w Warszawskiej Izbie Rolniczej jako instruktor nasiennictwa i ochrony roślin, do roku 1943, tj. do momentu aresztowania za udział w Ruchu Oporu. Pod koniec okupacji przebywa w obozach koncentracyjnych w Oświęcimiu, Oranienburgu i Buhenwaldzie. Po uzyska-

niu niepodległości organizuje w roku 1945 w ramach Ministerstwa Rolnictwa Departament Oświaty Rolniczej. W latach 1945—1952 jest posłem do Sejmu PRL, którą to funkcję pełni w drugiej kadencji w latach 1957 do 1961. W latach 1954 do 1959 organizuje nową placówkę naukowo-dydaktyczną, tj. Wyższą Szkołę Rolniczą w Szczecinie. W tym czasie aktywizuje życie naukowe tegoż rejonu poprzez założenie Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego oraz poprzez przewodniczenie Radzie Naukowej Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Działalność naukowa prof. Mariana Lityńskiego obejmuje około 60 prac naukowych oryginalnych, własnych lub wspólnych, wydanych ze swymi współpracownikami w czasie od 1928 roku do chwili obecnej. Pierwsze prace prof. Lityńskiego poświęcone są różnym zagadnieniom związanym z uprawą, nawożeniem i odmianoznawstwem roślin

zwłaszcza ogrodniczych. Z biegiem lat krystalizuje się główne zainteresowanie prof. Lityńskiego związane z zagadnieniami biologii nasion. W ramach Instytutu Hodowli i Aklimatyzacji Roślin prof. Lityński organizuje Zakład Biologii i Przechowywania Nasion i ustala główne kierunki badawcze. Rozwiązując początkowo zagadnienia związane z praktyką nasiennictwa, podbudowuje następnie teoretycznie swe prace i w ten sposób gruntuje podwaliny pod nową dyscyplinę, którą jest biologia

nasion. Dyscyplinie tej prof. Lityński nadał właściwą rangę i związał ją ściśle ze współczesnymi potrzebami obrotu materiałem siewnym.

Za poniesione duże zasługi na polu społecznym oraz za zasługi w walce z najeźdźcą w czasie okupacji, prof. Lityński posiada 13 odznaczeń, w tym Krzyż Komandorski i Krzyż Oficerski Polonia Restituta, Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, Krzyż Grunwaldu i Krzyż Partyzancki oraz wiele medali. Jest podpułkownikiem w stanie spoczynku.